aiā rōnālis ex eo praecise n̄ pōt educi, quia per se ipsam ē formalr̄ independens ā subjecto eductionis, qd̄ ōtet unio ipsius aiæ ad corpus.

297 Unde vero proveniat aiā rōnāli qd̄ sit per se ipsam formalr̄ independens ā subjecto eductionis. R̄. provenire ex perfectiōe ipsius aiæ, nirum ex eo qd̄ sit subtiā spiritualis natis perfectissima, q̄ secūdum Divum Thomam supremum stabilitum gradum tenet, ac elevatum super oēm mām; ac proinde q̄ se ipsam ē formalr̄ independens ab ipsa mā.

298 Confirm: Mā ē per se ipsam formalr̄ ineducibilis, seu independens ā subjecto eductionis: ergo ejus c̄nes superfectissimum, q° independa formalis ā subjecto eductionis n̄ provenit aiæ rōnāli ā sua perfectiōe. R̄. neg. conām; q° independa formalis ā subjecto eductionis provenit mā ex alio capite, nirum ex eo qd̄ sit essenlr̄ et formalr̄ primum subjectum, proindeq̄ nequit vindus pōt supponere aliud ā quo educatur, atq̄ hoc mā q̄ de facto datur desineret eē primum subjectum: independa vero formalis ā subjecto eductionis ex nullo alio capite provenire pōt aiæ rōnāli nisi ex illius perfectiōe.

299 Adde qd̄ aiā rōnālis maxime accedit ad perfectiōem Angeli, juxta illud Divi Dionysii effatum — supremum infimi attingit infimum supremi — siquidem Aiā rōnālis ē supremi infimis i. e. gradum excelentius hois, q̄ hō ē infimus ratione Angeli. Sed Angelus q̄ se ipsum ē formalr̄ ineducibilis et independens ā subjecto eductionis, q° etiam aiā rōnālis: qd̄ quidē satis probant testimonia SS. PP. de excelentia aiæ rōnālis.

300 Arg 8°: Aiā rōnālis pōt pendere ab efficiente creato instar creantis, q° etiam ā lā mali. R̄. neg. conām, q̄ aiā rōnālis n̄ ē per se ipsam formalr̄ independens ab efficiente creato, sed ā creatiōe, q̄ cum sit ex nihilo rei distinctæ ab aiā, pōt ab illa tolli,

ē necessari pōa alia Causē, q sit ingrediatur à Deo et
ab efficiente creato: ē nō independens à subto edu-
ctionis per se ipsam fcati, et ideo nullo mō pōt ab
illo dependere.

201 Arg. 9. Aiā ratis eo mō ē independens à
subto eductionis q ē immortalis, q sola ē independens à subto
eductionis p ordem ad Cas 2as, sicut sola ē immortalis p ordem
ad easd Cas 2as. R. dis. ans: Aiā ratis eod mō ē indepnd-
ens à subto eductionis, q ē immortalis, si immortalis ita valeat
atq ineducibilis, et et incorruptibilis, Cons ans: si immorta-
lis, ita valet atq ēe perpetuo duratura, neg ans.

202 Et rāo ē, q lt Aiā ratis de se sit ani-
hilabilis, tn ē ineducibilis etiā p ordem ad
potiā Dei absolā, siquidem fcatis indigiā Aiā hēt se ut fcatis
realitas, fcatis indivisibilitas, et fcatis expulsio fōā neqit, q illa
sit fcati talis, ut nec p divinā Omnipotentiā fieri possint
n talis.

203 Inst: Maior defectibilitas ē posse anihi-
lari, quam posse mori, siuē dependere à
mā inferi et Conservari; sed Anima Ratis pōt anihi-
lari; q etiā mori siuē dependere à mā. R. neg mai,
q posse anihilari ē per ordem ad Cam 1am de pōa abso-
et extra ordinarie operantem: at nō posse mori ē per
ordem ad Cas 2as ordinarie operantes; maior autem
defectibilitas ē posse amittere exiām per Cas 2as, qm per
Causam primam modo extra ordinario oper-
antem. - - - - - - - - - -

204 Deinde lt anihilari esset maior defectibi-
litas, tn ē de rōe essati Causē, ac proinde n
repugnat essē aiā at nō posse mori siuē educi lt foret
maior defectibilitas n ē de Conceptu Creati, et aliunde re-
pugnat essē aiā: et quidem mā 1a et Angelus repugnat
educi, n nō anihilari, ob sp. factas rōes.

Ultium argum.

205 Arg[uitur] tandem indivisia a[nim]ae rationalis e[st] s[ecundu]m nat[ur]am distincta ab essentia et extra corpus a[nim]a, q[uia] poterit a[nim]a dependere et educi s[ecundu]m suam essentiam et extra[ctione]m, q[uin] educatur et dependeat eius indivisia: Con[sequen]ter prob[atu]r infinitis exemplis: 2o q[uia] in eductione, seu a[cti]one eductiva, a[cti]o s[ecundu]m nat[ur]am disting[uitu]r a passione, et tamen passio dependet s[ecundu]m a patiente n[on] vero a[cti]o, et e contra a[cti]o dependet s[ecundu]m ab agente n[on] vero passio: 3o q[uia] sacramentum Divinum potest videri n[on] visa alia nat[ur]a s[ecundu]m disto.

206 Eo q[uia] Verbum D[ivinu]m assumpsit humanam, n[on] vero rationes ab illa s[ecundu]m nat[ur]am distinctas, ut puta s[un]t actio et ideo incapaces ut assumantur: 4o q[uia] nat[ur]a creata nat[ur]a tantum dista a propria subsistentia potest assumi a[b] ad Divinam hypostasim n[on] assumpta eius subsistentia: 5o subsistentia Verbi subsistentia Verbi Divini s[ecundu]m nat[ur]am distincta a n[atur]a Divina assumpsit n[atur]am humanam, q[uin] illam assumeret itam Divinam.

207 6o q[uia] unus gradus metaphysicus potest assumi sine alio, ut gradus substantiae sine gradu entis; nam gradus entis n[on] e[st] assumptibilis, siquidem neque ut sic neque potest nec e[st] capax habendi subsistentiam, sed e[st] indifferens ad illam habendam v[el] n[on] habendam ratione gradus substantiae v[el] accidentis, cum quo identificari potest: 7o q[uia] a[cti]o unitatis potentiae creatae dependet ab Deo quoad entitatem, et n[on] quoad unibilitatem indistinctam a parte rei: Tandem q[uia] longitudo et latitudo lineae s[un]t a parte rei indistinctae, et tamen linea potest dividi quoad longitudinem, n[on] vero quoad latitudinem: q[uia] etiam a[nim]a rationalis poterit dependere a subiecto eductionis quoad formaliter essentiam n[on] vero quoad formaliter indivisiam.

208 R[espondeo] 1o neg[atur] a[ntecedens] p[ro]positum n[umer]o 205 q[uia] indivisia a[nim]ae rationalis s[ecundu]m distinguitur ab illius essentia et extra[ctione] s[ecundu]m conceptus magis v[el] minus expressos, ita ut n[on] possit concipi essentia v[el] extra a[nim]ae sine indivisia formaliter saltem inconfuso. R[espondeo] 2o neg[atur] conseq[uentia], q[uia] licet essentia a[nim]ae sit nat[ur]a distincta ab illius indivisia, eductio tamen e[st] a[cti]o physica et realis

, et id talis n̄ pōt trahi ad unum vertualitem qn extrahentur ad alium, alī possit produci at qn produceretur roatē. Et hinc

209 R. ad ium exptum actio et passio physicē et natē, aquatē de pendere ab agente et patiente, q phycē natē n̄ disjungdur, et natē inplicē aio pōt dependiat ā pē rei ab agente, et pio pōt ā patiente, qd longere n̄ pōt in aia roati, q eductio dit retupi physicē et natē in illa, ac proinde totam illam reddet physicē dependem qd implicat.

210 Ad 2um R. dysoim Brotam ee actiom casulam et intencionalem proinde qua possit attingere unum attributum dinum qn attingat aliud natē tantum distum, eductio tio ē ao physica et ralis qua tamen pundatur et comensuratur cum tota entite pro ut ō ā pē rei et ideo n̄ pōt attingere unum gruum, et n alium sōt natē distum

211 Ad 3um R. verbum dinum assumpsisset etiā rolas physicē et ā pē rei, quatis assumcepsit hutam ā qua eis rolas n̄ disjungimur, xta opiom disjunctam rolas et tuotis in hac enim opiē relao ē ipsa hutis assumpta dum retur, et sic obtitum sit tris et consideriae quadilogicā ab ipsa hutā ratē dista, et hunc obtitum n̄ assumcepsit verbum.

212 Ad 4um R. dato qd sit possibilis sistituta natē tantum dista ā sua subsistia de quo in metha, illam n̄ fore assumptibilem quia illis subsistia sat identicē assumeretur. Et et assumptibilis foret sinē propria subsistia, ad hoc respondet P. Soar. L n̄ fore educibilem aiam roatem sinē sua indiga: q subsistiā propria illius aia extinguaretur per alienam, n̄ quoad entitem, sed quoad realiter faciendi aiam ettonter in se, sigdem aia desineret

ēe in se, et nihilominus ēe in alio suppõsito per substāam alienam: ad ūo nihilitiã aīs n̄ põt extingui, cum sit de illius essẽa.

213 Cui solutioni favere videtur P. Wadding disp. 4ª de incarnãe dubio 2º § 6º nº 40, quatenus asserit substāam de facto solũ natẽ distingui à nãa Xti Domini, q̃ assumpta fuit à Verbo qũ ipsa substĩa assumeretur, et pro hac opĩoe citat Scõ et Occam: ex ĩnde sequi substāam huius exterminatam fuisse per substāam Verbi, sal. quoad essẽr seu formaliter extendi in se; quod testatur Divus Bonaventura apud ipsum P. Wadding libro 2 de Spũ Sancto cap. 4º per hæc verba — in Xto personam persona consumsit — Sed quidd. de hac solõe interim pro jª standum

214 Ad 5um R. nãm Divinam sal. mediatẽ, identicẽ et secundario assumpsisset nãam humanam, quatenus illam immẽ et primario assumpsit substāam Dĩni Verbi, siquidem unio hypostatica terminata ẽ immẽ ad substāam Verbi, et mediatẽ ad nãm Divinam, ac proinde nãa humana immẽ unita ẽ substiæ Verbi, et mediatẽ nãæ Dĩnæ: et hæc ẽ cõis sententia PP. et Scholasticorum ut videre ẽ apud Patrem Wadig quidquid reclamet P. Joan L hic.

215 Ad 6um sit R. gnam entis assumi mediatẽ, physicẽ et identicẽ quatenus assumitur substãa, à qua gnãs entis mediatẽ et physicẽ n̄ distinguitur: āo autem physica, quatenus ẽ assumptio terminatur ad entitatem pro ut ẽ à sẽ rẽi mediatẽ et physicã: unde si essẽa aĩa realiter educeretur, etiam identicẽ et mediatẽ ac physicẽ educeretur illius independentia q̃ ab illa physicẽ n̄ distinguitur.

216 Ad 7um cont. mĩo R. vitalitatem āæ etiam dependere à Deo physicẽ et mediatẽ, sicut entitas ipsius āæ, à qua n̄ distinguitur. Adde, xª aliquos, vitalitatem

n̄ esse formalitatem dictam natā ab entite
aīs vitalis, sed solū denominatiōem quandam extrinsecam
desumptam ā prius actū connexo, sic ut et illa
libertas n̄ ē realitas aliqua natā dicta ab entite
aīs liberi, sed denominatio extrīca proveniens ab adver-
tentia illius, et concursu indifferenti ex pte Dei, ac
proinde conexus entitati aīs: ac ūe sicuti inde-
pia ā subiecto eductionis, ē denoīao ex̄trīca, in modo
dicā constitutiva actu vitalis, q ab illo tolli n̄ pōt.

217 Ad ultimum tandem R. longitudinem et la-
titudinem lineae pōt distingui penes diversas dimensiones, q
dicunt ordinem extensiūs: pōt quidem linea dividi sm̄
unam dimensionem et sm̄ aliam p ordinem ad extensi-
um: sicut pōt amitti duratio per ordinem ad existentiam
ut si per destructionem temporis qū amittatur existentia
durans, ā qua ipsa duratio sit natā distincta in ordine
ē toi: et sic qm̄ ordinē n̄ distinguendo relationes a fundamento
tis, pōt amitti relatio per solam destructionem termini,
qū amittatur illius fundamentum.

218 Unde licet longitudo lineae sit natā
et distinguatur ā latitudine poterit
tu linea dividi sm̄ longitudinem et n̄ sm̄ latitu-
dinem, qa sola longitudo per ordinem ad extensum,
i ad talem l talem correspondentiam, ē extensa et n̄ la-
titudo, ac ūe actio vitalis in se qm̄ dicat ordinem ad ex-
sicum ē independens ā subiecto eductionis, ac proinde educ-
tio aīs illius realiter denoīare.

219 Hic hinc sequitur lineam quoad latitu-
dinem posse dividi sat identice, siquidem
quoad latitudinem n̄ ē extensa, divisibilis ūo sequitur seq.
extensas: sicut licet amittatur relatio, in opinione illarum
n̄ distinguente a fundamento, n̄ sequitur amitti identice fundamentum,
et licet amittatur duratio, n̄ sequitur amitti identice existentiam
durantem.

Corollaria Ex dictis.

220 Ex tt in toto hoc st colligo 1° recte concludere sistilum possum initio de facultatis, q. sic hat forma rationalis e per se ipsam forma imortalis et inde pendens a mia sed qd pse ipsum e forma tale nequ Divini nis pot fieri n tale; ex qs praemissis recte infertur illa cto; q. aia rontis nec Divinitus pot educi

221 Veritas autem 1a propois constat tum ex concilio lateranensi afferente aiam rontem ee vere per se et essentialiter formam corporis humani et imortalem, tum etiam ex auctoritate PP. et praesertim Divi Thomae id attestantis, ut videre e. supra no Deinde veritas 2a propois e euidens, n enim ittgo quomodo illud qd e forma tale possit fieri non tale frequenter, in consequenter mutetur eius essa, atque negais possit sat consequenter compati cum sua forma negata in eod subiecto, pse posset consequenter creari, et ronale posset consequenter fieri ronale, qd nemo concedit.

222 Colliges 2o contradicere concilio lateranensi eos q defendunt aiam rontem n ee p se ipsam immortalem et independentem a subiecto eductionis, sed per aliquid super additum, siquidem concilium definit aiam rontem ee vere per se et essentialiter formam corporis humani et immortalis; unde q dicunt aiam rontem n ee immortalem p se ipsam, sed p aliquid super additum, concilium negant.

223 Collige 3o aoir eruam n ee formalem independiam aiae rontis a subiecto eductionis, q aio eductionis n e formalis depia eius a subiecto, sed ab agente; formalis autem depia a subiecto e sola pars, q sola e causalitas eius mrlis, q neq aio eruia e formalis independentia eius a subiecto.

224 Confir 1o q aio eductionis e formalis depia

fũã ab agente, q̃ n̄ ē fratũ dḡiã eiusdem fũã agentiente, leg qm̃ dḡiã sẽ dicta, ac proinde ã dḡis fũis prouenire debent. Confir 2°, q̃ si creão reddere a rãm rodere fra trẽ independentem ã subtõ eductionis, tãm independens ab illo fratẽ ẽe aiã, q̃m aliãs Eucharis, qd n̄ ē dicendum

225 Vnde generão praescise, qm̃ ut fratẽ ẽ ão eductiua sẽ dicit rum̃ ad ẽm generans ẽ ad fũãm genitam n̄ uo ad subtum, ẽ ideo ut sit n̄ includit fratẽ passioem, neq̃ opponitur directẽ creãoi.

226 Discos 2°. pão ẽ fratũ dḡiã fũã ẽ subtõ, q̃o creão erit fratũ indḡiã fũã ab eodẽ subtõ. Q. neq̃ coam, q̃ pão ẽ causalitas cã matis, ac proinde q̃ illam redditur fũã dependens ab ipsa cã mati. Creão uõ sẽ ẽ causalitas cã efficientis, q̃ quam ab illo fratẽ dependet fũã: indḡiã autem ã subtõ ẽ quid 2um consequens ipsam creãm, ac proueniens ã negõẽ dḡiã ã subtõ, q̃ illam comitatur.

227 Confir. Non assignabitur in quo differat creão ẽ generão nisi in hac dḡiã ẽ neq̃ assumptum: differunt eñi in eo quod generão conõet rum ad subtum n̄ uõ creão: differunt deinde in eo quod generão sit fieri rei dependentis ã subtõ, creão uõ sit fieri rei independentis ã subtõ; ẽ hac indḡiã proueniat rei ex nã sua, t ex aliqua fũã super addita.

228 Vnde effũs fratũs creõis sẽ ẽ reddere fũãm dependentem ab efficiente ẽ Diuino, t instrumenti creato: effũs autem 2us ẽ rei causis ẽ reddere fũãm independentem ã subtõ eductionis, rõe negõis dḡiã ã subtõ q̃ comitatur creatioem tm̃ q̃m suam radicem; sicut effũs fratũs ẽ 2us albedinis ẽ facere album; effũs uõ 2us ẽ facere n̄ nigrum, rõe negõis nigredinis, q̃ natẽ comitatur albedinem.

229 Et hinc ẽ quod sicut Ds pot conjũre

ineodem subto albedinem et nigredinem, seperando ab illis negaes simultaniã creatiã, ita etiã pot cungere in ead. eptile criõem cum eductione, sive generaẽe, seperando sic ab illis negaes simultaniã creatiã in eod. subto, qui ergo concedunt posse alter̃ et fiam materiam ẽẽ sit eductam et creatam: unde sicud albedo ñ ẽ per se ipsam fraty expulsio nigrediniy à subto, ita creão ñ ẽ p se ipsam fraty expulsio depiã à subto, seu fraty indepiã fiã à subto.

230 Dices 2.º aiã creatiã ẽ fraty indepia sui à subto, g. etiã erit fraty indepiã aiã ab eod. subto. R. 2.º neg. aiy, q. creão solũ redditur fraty et anatũ independenty à subto p negãem super additam, ac proinde ñ ẽ p se ipsam fratũ independens à subto, alr esset etiã per se ipsam fratũ independens ab efficiente creato ñ elevato, à cã finali, et exemplari &c. et sic esset etiã ipsa fraty ñ cognitio et ñ amor sui, &c. qd ñ ẽ dicend.

231 R. 2.º neg. conã, q. licet creão sit fraty indepiã sui à subto, ñ tñ communicat aiã rati hunc effectum fratem indepiã, nam cum ipsa aiã raty sit per se ipsam fraty indepiã à subto eductioniy, ñ ẽ capax, ut fiat iterum independens p criõem super additam, sicut albedo ex eo qd sit per se ipsa fratũ albedo et alba ñ pot fieri tiy p aliam, tũ sũa dicta nº 226 et sequentiboy.

232 Unde ñ repĩr qd fiã communicet subto oĩa sua frata in genere cã fraty, alr sicut aiã creatiã aiã raty ẽ spiry sui, erit etiam fratũ spiry aiã, g.º etiã licet aiã creatiã sit fraty sui indepiã à subto, ñ sequĩ qd sit etiã fraty indepiã aiã raty, nisi ad summum effectivã quatenus producit rem q ẽ fraty q ẽ fraty indepiã à subto eductioniy. Et hæc satis pro hac quæstione, de qua alii in infinitum disputant.

Disputatio 2a

Quod duplex detur forma in quodlibet composito.

Duas hic sectiones: 1a queritur an et quomodo una forma partes materiae possit informare. 2a an et quomodo partes formae eandem materiam informare possint.

Sectio 1a

An et quomodo una forma partes materiae possit informare?

233 Non est dubium animam eandem natura informaret partes materiae in adaequatas et continuas substantiae in nutritione: cum anima nova partes materiae informat substantiae acquisitas. contrarium autem accidit in formis materialibus, cum partes enim sint divisibiles qualibet illarum partes dependet a qualibet parte materiae distracta ac proinde pereunte qualibet parte materiae, etiam perit pars formae illi correspondens, et sicut admittit in nutritione nova pars materiae, ita etiam nova pars formae.

234 Deinde etiam non est dubium animam eandem natura sua informare partes materiae adaequatas aut discontinuatas, sed esse dicendam pro divinitate corporum quae infunditur, ita definitum est expresse in concilio Lateranensi sub Sixto ubi loquens de anima rationali sic ait: pro corporum quae infunditur multitudine singulariter multiplicabilis, multiplicata et multiplicanda sit.

235 Idem quoque dicendum est de formis materialibus, licet ille dicitur pro divinitate corporum quae informant: aliter si foret una eademque anima in omnibus animantibus in illis tam diversae operationes exercerentur. Deinde sequeretur ex hoc quod quando unus canis pede laeditur, alii dolerent, latrarent et fugerent. sufficit enim laedere pedem unius canis ut tota forma canis doleat, latret, ac fugiat, quod etiam sufficiens

caderem unum canem, ad fr̄a q̄ ē in duis deleret.

236 Jmo ipso uno mure delerent leones, tigres, lupi etc. quo quidem absurdius praeterea n̄ pōt intelligi quomodo eadem fr̄a existens in lupo debilitaret in ove: eadem in cane se oderit in lepore, et sic de aliis. tandem q̄ si aiā foret eadem in oibus nullus equus moreretur quamdiu viveret una tinea, sicut n̄ moritur compositum quamdiu eadem fr̄a manet unita eidem mãe; q̄ fr̄a mãlis sit diversa pro diversitate corporum q̄ informant. his praemissis sit

§ 2us

An una fr̄a possit informare natr simul partes mãs totales sive discontinuatas?

237 R. negē cum PP. ll et aliis, quos sequitur et sapientissimus P. Joan. a Sto Thoma q. 2 disp. 4a sec. 6 n. 807. Ratio q̄ si tales mãe sunt indivisae locis fr̄a n̄ pōt natr ēē in locis diversis; deinde quamvis tales mãe sunt in eodem loco si sunt discontinuatae, et superficies [?], sed non abiret superficium q̄ fr̄a n̄ pōt natr eis mãs, quod superfuit-tem. Accedit quod si talis fr̄a fuerit mãlis n̄ pōt natr dependere ab utraq̄ ista mã totali alioquin idem effectus natr dependeret a duplici cā totali.

238 Confir. q̄ fr̄a habet nunc virtute mandi [?] limitatum ad unum tantum compositum sicut unum accidens insitum ē limitatum ad essendum in uno tantum subiecto, ac proinde sicut idem accidens insitum n̄ pōt natr ēē in pluribus subiectis divisis, ita nequit una fr̄a subiectari [?] in pluribus mãs totalibus et discontinuatis.

239 Dices 2o manus hōis abscisa saltem per brevē tempus saltat et movetur. q̄ aiā rōnalis p aliquod breve tempus informat duas mãs discontinuatas. R. neg. conseq. q̄ ille motus

in manu hoi abscisa n. provenit ab aia rnali sed
a spiritibus vitalibus qui ad nexissimum tempus per-
severant in ma dcta continuata. aia autem
rnalis nec per breve tempus ibi perseverat de-
fecta dispositionum, quarum una e ut sit unita
aliis partibus principalibus corporis, nimirum capiti
cordi et cto.

240 Inferes, q etiam saltus caudae lacertae
abscisae provenient ab spiritibus vi-
talibus et n. ab aia lacertae. Et nec ideo cum q
fiae malis cum dependeant a mia et adaequate
sint divisibiles, praebent fundum ut dicamus quam-
libet pem fiae conservari per breve tempus in
qualibet pe mia abscisa a qua dependet in fieri
et conservari cum n requirat tot dispositiones q
requirit fia integra: hoc autem fundum n prae-
bet aia rnalis cum sit indivisibilis a fia.

241 Dices 2o si Ds generet duas ma-
dispositas ad fiam rnalem, haec illis
applicata utrasque mam nali informabit cum n
detur maior rao cur potius unam qm aliam
informet. Et nec aiis ad Deum enim ut auto-
rem nae attinet ut illam formam determinet
ad hanc potius qm ad illam mam cum n possit
informare ambas praeter supplementum; una enim fia
nalis ordinatur ad unam mam sicut et ad unum
sicut compositum.

242 Dices 3o: duo ignes totales attemperando
suum concursum, et concurrendo partialiter nali produ-
cunt unum tantum calorem, q etiam duae mae totales attemperando suum concursum poterunt nali
causare eandem fiam concurrendo ad illam partialiter. Et nec
conc q n implicat qd calor dependeat ab utroque
illo igne partialiter, sicut n implicat qd elevari
a duobus hoibus idem pondus quod ab uno sit elevari
poterat, cum id nullo ex capite repugnet.

243 Confirmat autem qd eadem forma dependeat
natur. a duplici mat., et forma habet illam limitationem et ad
unum solum compositum ordinatur natur., si non dependeret a
duplici mat. natur., duo composita natur. efficeret qd nemo
dicet. quod si ex utrisque illa mat. fiat una totalis tunc
natur. informatur ab eadem forma, et tunc unum solum
datur compositum.

244 Dices 40. in composito natur. dividitur forma
simul cum mat., et tunc eadem forma infor-
mat natur. partes suas mat. divisas. R. dist. consequens eadem
forma totalis informat partes suas mat. divisas, nego consequens;
eadem forma partialis concedo consequens: qdo autem
quando procedit de forma totalis.

§ 2 us

Vtrum Divinitus possit una forma informare plures materias.

245 R. ~~nego~~ affirmo cum communi apud scholasticos Suarez. L. sitatum
no. 3. 44. Ratio, et nulla in hoc apparet repugnantia, dein
de eadem forma potest divinitus poni in diversis locis, et pen-
dere a duplici efficiente totali, ergo etiam informare plures
materias.

246 Obiicies primo. est quod Deus non possit variare
conatum mutuum informandi alicuius formae,
huius autem conatus informandi formae singulis est in-
formare unam tantum mat. R. omni non posse Deum
variare conatum mutuum informandi essentialem, moralem
non accidentalem, accidentalem autem est forma informare alia
unam et plures, nisi sit, et sit illi essentiale qd postulet
in sua informare unam tantum mat., qd non tolli-
tur per conatum informationem plurium.

247 Obiicies 2o. Concilium Lateranense defi-
niens animam contra esse multiplicatam multi-
plicitatem, et multiplicandam pro multiplicitate corporum eodem modo
quo definit esse formam corporis, et nota sua immortalitas;

q. n. pot Ds facere qd aia ronlis informet plures mat. sicut n. pot facere qd educatur.

248 Item Concilium n. definivit absolute aiam ronlem ee essentr multiplicatam, et multipandam. Cum accte multiplicetur p unionem diversis ad diversas mat. sed solt definivit aiam ronlem ee essentr multiplicatam et multipandam, cum additur, per se et singulr, ut constat ex verbis ipsius Concilii, q sic habent, — Cum illa n. solt vere per se .... et pro corporum in qa infunditur multitudine, singulr multiplicata multiplicabilis et multipanda.

249 Unde lt aia ronlis accte multiplicetur q accte informat plura corpora tn in ipsis corporibus in qa multiplicatur e per se essentr essentr diversa et multiplex. q multiplicatur, seu diversificatur singulr per diversas individuantes, et proprias singulares, q sunt essentiales cuiuslibet aiae singulr: et in hoc sensu loquitur concilium de multiplice aia ronlis pro multiplicitate corporum, siquidem intendebat confutare errorem aliquorum asserentium in omnibus viventibus dari unam tantum aiam, q in quolibet composito solt per accia erat diversa: unde definitio concilii n. tollit quominus eadem aia ronlis possit divinitus informare plures mat.

Sectio 2a

V. et quomodo plures fmae eandem mam in-
250 formare possint?

Quaestio pot procedere de fmis natr et divinitus spectatis: pot item procedere de fmis in ma, et sim eandem, et sim diversis ptes; immo et in ma in eodem et in diversis locis: et eadem ma continuata, et diversis continuata. Sit igitur

§ 1us

V. plures fmae possint natr informare eandem mam continuatam sub diversis ptibus.

251 Pt. affri cum M. soar in metha disp. 4. sect. 6. n. 6.
B Sorec l. situato n. 325. Q̃or: q. virga partim viridis et partim sicca, het unam nām totalem continuatam; et tn̄ sin pār viridem het fnām vegetativam et sin pār siccam het aliam fnām n̄ vegetativam; q. plres fnā possunt natr. informare eandm nām continuatam sin divisis pēs.

252 Neq. dici pōt talem nām eē divisam et n̄ continuatam: nam id repugnat experientiae sensuum: et aliunde una movetur, sit qdō alia movetur, qd. ē optimum signum continuitatis.

253 Dices 1o pro B. fonsy 3o metha capt. 4o sect. 2a q. 3a. l. inter illas duas pōes nā q. informantur divisis fnis mediat aliquis tns utrique parti cōis, l n̄: si n̄ mediat, illa dua pōs n̄ st continua: nam continua st ea quorum pēs cōi aliquo tō copulantur: si mediat l informatur utraque fnā et hoc n̄, alioqn̄ daretur natr. dupl. fnā sin eadē nā; l nulla fnā informatur, et tunc dabitur natr. nā sine fnā.

254 R. tunc tns utrique parti cōis, informaretur aliqua 3a fnā, hoc autem n̄ ē dicendum tum q. talem fnām n̄ experimur, tum q. manerent alia fnā extrema interminatae, i. sine tō; q. dua fnā n̄ possent natr. informare eandm nām continuatam.

255 R. 2. in opōe componente continuum ex pctis indivisibilibus, juxta in eo causa nullam pōm nā maneret sine fnā, nam 1a fnā actuat seu informat nām virgae usque ad punctum B. et post hoc punctum B. sequitur immediate punctum C quod sequens fnā nām actuat; atqui inde utraque fnā manet inserta tn̄a, q. ultimi indivisibile nā qd actuat et informat.

256 R. 3o in opōe componentem continuum ex partibus divisibilibus et sit lex in divisibilibus copu-

latius, et q̄ manere aliquid prius t aliquid indivisibile mã sine illa fiã, si q̄ una fia ex istis duabus q̄ informat pũs mã usq ad illud indivisibile copulativum inclusive alia vero incipit informare pũs mã omnẽ sequentes ab illo indivisibili copulativo exclusive.

287 Si ergo si dicatur maior rõe lux una ex illis fiis informet illud indivisibile copulativum una potius qm alia, q̄ cõ; Rͣ neq ãris, q̄ illud informat fia potentior, et prius q̄ ab agente efficientiori introducitur: q̄ si agentia sint equalia Ds et auctor nã determinabit quod nam ex illis fiis informare debeat illud indivisibile, nec repugnatur et pluralitas fiarum in eadẽ pe mã et pũs aliqua mã sine fiã.

288 Inferes q̄ illa fia, q̄ n̄ informat indivisibile manebit intrata at prius q̄ manet sine ullo indivisibili fiũo. Rͣ dis iterum: manebit intrata insepe neg do iterum, exsepe neg iterum: manebit enim trata exsepe q̄ ultim indivisibile fiã q̄ amisit nec ipse propriatur ulterius. manebit tn intrata insepe,

q̄ manebit sine superficie seu indivisibili mã insepe trante, ob defectu subti accomodati: in quo nullum e incomenieus.

q̄ manebit sine superficie seu indivisibili mã insepe trante ob defectu subti accomodati, in quo nullum e incomeniens.

289 Dices 2o: unios inter pũs mã informantur ab unione q̄ dantur inter pũs fiã mati; sed illa dua fiã inter pũs mã utriga n̄ st inter se unita, q̄ unio illa inter duas pũs mã manet sine ulla fiã. Rͣ neg tam, q̄ illa unio inter pũs mã informatur a se fiã potentiori, q̄ informat tũim illum locũ et copulativum, sive superficiem mã, idque rõe ipsius tri, cum

quo facit unum per se: et hoc mo informari videtur ab aia rati unioq inter pts mã, qa cum aia ratis sit indivisibilis n̄ het unioq inter medios, q correspondiant uni oibus mã illas informando.

260 Dices 3o: lej fiie in virga n̄ st continuatæ aliqua tio coi habilis, q nequeunt pts q recognitant lej fies. Rt neg coim, qa illæ fiie st etherogenia et spe dirsæ, neq hent propriam ut inter se uniantur et continuentur; at vero pts mã st omogenia et eiusdem spei, ac proprietate ut continuentur et componant unum totum integrale omogenium.

261 Dices 4o: n̄ pot eadem vio mã pertinere ad composita spe dirsa natis; sed in tali virga dantur duo composita spe dirsa; q ero. Rt dis mai: n̄ pot eadem vio mã pertinere ad composita spe dirsa, sin eandem pem, cõc mai; sin dirsas pts, neg mai justi; illa quæ spe discrepant n̄ possunt ee continua, q ero. Rt n̄ posse ee continua adequate, posse bi ee continuas inadequate, i vioe mã q e cõa continuationis natis, sicut fiia e cõa continuationis fratis.

262 Ad obit qd phus dixerit ea q n̄ st unum n̄ posse here mãm continuiem eandem: loquitur eni phus de rebus de qua dis continuative n̄ st unum: t loqi de mã proxima quatis st dis pusos, q variis dent ee dirsa ad fias dirsas, n̄ vio de mã rota, quatis e mã ja q e eadem in subis spe dirsis et dis continuatis.

§ 2 us

Utrq fiia possint natr informare eandem mãm sin eandem pem et in eodem loquo?

263 Rt neg cum coi apud Patrem Sor

tue 2ᵃ dispᵒ 4ᵃ nᵒ 329 sed 3ᵒ Obr; qᵃ si fria st eiusd
spei st suplesua: si vio st diversæ spei requirunt dispo-
siones contrarias in eadē pē subi natī incompatibiles,
q malibus possunt plesfria natī informare eandē mā-
sim eandē pēm, et in eodē loco.

264 Neq obstat qd dua fria accely, ug. albedo et calor possint actuare eand
mām sim eand pem in eod loco, q. Ppm dua fria subi-
dy. Pt eni neq eam q fria accely n requirunt
tot dispusos quot fria subialy. deinde dispusos ad
fiay subialy debet ee contrarie siquidem fria mgnant
roe ilarum, cum generao unius sit corruptio alterius,
ac proinde n possunt natī recipi in eadē mā sim ea-
and pēm, enim no fria accely disparate.

265 Insts: etin fria subialy possint ee disserata, ut fria aqua q sicut nate
conservatur in sua ma per proprias dispusos cum
calore nalde intenso, ita poterit conservari cum
aliqua fria subiali q postulat illum calorem
quem n postulat fria aqua et alia proterna dispusos
in qq conveniat cum fia aqua, qᵒ lis fria poterunt
nate conservari in ead ma sīn eand pēm, qn
una expelat aliam.

Rn neg ass, q et lis frie sunt disparata ser se mutuo inter rimunt,
ac proinde mgnant t roe suplesuitis si sint eiusd
spei t roe dispusoim contrariarum si sint dir-
sa spei, n eni mgnant roe sui, cum dua subia
n sint contraria. Cuius illa raō e q ba ma qn
fria et illius dispusoes, ordinantur a nā ad unum ta-
ntum compositum, ac proinde expelunt quidd uni
repugnat, uni autem composito repugnant dispuso-
nes ad fias disparatas sit tendas nate: n repugnat
uni composito ut aqua habeat calorem summe in-
tensum.